

Tijdens de kermis was het koekhakken eeuwenlang een algemeen voorkomend maar niet geheel ongevaarlijk volksvermaak.

De koeken werden er speciaal voor gebakken: dunne, platte, kleverige en taaie stroopkoeken.

Het was de kunst die koeken met een bijtje in een aantal afgesproken slagen, drie was het standaardaantal, op een hakblok door te hakken. Meestal was het een weddenschap tussen twee personen. De verliezer betaalde alle kosten: het gebruik van bijl en hakblok en de gebruikte koeken.

Door de koek vast te houden tijdens het hakken, omdat die anders zou wegspringen, liep men de kans in het beste geval één vinger en in het slechtste geval een hele hand kwijt te raken. Overmatig gebruik van alcohol vergrootte het gevaar.

De koek werd meestal bij plaatselijke ondernemers ingekocht.

De investering in een koekhakkraam was klein, maar het inkomen dat men hiermee verdiende evenzeer. Er was namelijk veel concurrentie.

Het West-Friese dialect kent de uitdrukking 'laat ze maar koekhakken', de betekenis is 'laat ze maar begaan'.

Koekhakken.